

Τα μυστικά μονοπάτια του έρωτα

Από όλα τα ζητήματα που απασχολούν τον άνθρωπο, κανένα δεν έχει μεγαλύτερη σημασία από τον έρωτα. Μπορούμε να απαρνηθούμε την επιτυχία, τον πλούτο και την αναγνώριση, αλλά το να απαρνηθούμε τα σχέδια της καρδιάς είναι σχεδόν αδύνατον.

Το να αγαπάμε και να αγαπιόμαστε είναι μια ανάγκη τόσο ζωτική όσο ο αέρας, το νερό, η τροφή και ο ύπνος.

Όταν είμαστε ερωτευμένοι, μια ανεξήγητη δύναμη μας διακατέχει και μας ωθεί να ενεργούμε με γενναϊότητα και αυθεντικότητα. Ξαφνικά μαθαίνουμε τι σημαίνει να είσαι ζωντανός με όλη τη σημασία που έχει αυτή η φράση.

Ο έρωτας κινεί τον κόσμο είτε για καλό είτε για κακό. Το τυφλό πάθος για κατάκτηση μιας χώρας ή για επιβολή μιας ιδέας έχει εξαπολύσει πολλούς ολέθριους πολέμους. Ωστόσο, το ίδιο πάθος έχει οδηγήσει εξερευνητές να ανακαλύψουν καινούριους τόπους, έχει δώσει ώθηση στην επιστήμη κι έχει επισπεύσει κοινωνικές αλλαγές τις οποίες απολαμβάνουμε σήμερα.

Το βιβλίο που έχεις στα χέρια σου μιλάει για τον έρωτα, για την αγάπη του ζευγαριού και, κυρίως, για τη μαγεία που τον περιβάλλει. Με τη μεγαλοφυΐα από το Στράτφορντ-απόν-Έιβον ως οδηγό, θα αρχίσουμε ένα ταξίδι στα μονοπάτια της καρδιάς για να ξεθάψουμε τους θησαυρούς της, αλλά και για να μάθουμε τους θανατερούς γκρεμούς της.

Κάθε κεφάλαιο έχει ως επικεφαλίδα μια ρήση του παγκόσμιου αυτού συγγραφέα, ο οποίος, πριν από τέσσερις αιώνες, ήξερε να αποδίδει όπως κανένας άλλος το δράμα και την κωμωδία που περιέχονται στα ανθρώπινα πάθη. Γιατί η ζωή είναι καθαρό θέατρο και είμαστε ευγνώμονες που μπορούμε να πατάμε, καθημερινά, πάνω σε μια σκηνή όπου οτιδήποτε μπορεί να συμβεί.

Τα λόγια του Σαίξπηρ μάς χρησιμεύουν για να διερευνήσουμε το ερωτικό αίσθημα από όλες τις πλευρές του. Από τον κεραυνοβόλο έρωτα μέχρι την τέχνη της γοητείας, περνώντας από τη ζήλια, τη μελαγχολία ή την αγάπη που διαρκεί, το μικρό αυτό βιβλίο θα μας ξεναγήσει στη γεωγραφία του πιο μεγαλειώδους από τα αισθήματά μας.

Τι μας συμβαίνει όταν είμαστε ερωτευμένοι; Γιατί κάποια άτομα καταφέρνουν να ελκύσουν το πρόσωπο που επιθυμούν, ενώ άλλοι παραμένουν μόνοι; Υπάρχει κάποιο μυστικό για να κρατάει κανείς ζωντανή μια σχέση; Πώς είναι ο έρωτας στη δεύτερη ευκαιρία;

Στα επόμενα εβδομήντα δύο κεφάλαια θα μάθουμε την απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα και σε πολλά άλλα. Θα ξεκινήσουμε από μια αρχή που ποτέ δεν πρέπει να αγνοούμε: «Μόνον όποιος αγαπάει τον εαυτό του, αποδεχόμενος τις αρετές και τις ατέλειές του, αξίζει την αγάπη του άλλου».

Ως εκ τούτου, θα αγαπήσουμε τον εαυτό μας και θα αφεθούμε να μας αγαπήσουν. Και για να το κάνουμε καλά, θα δοκιμαστούμε στα μυστικά μονοπάτια της πιο δύσκολης, ενθουσιώδους και ευχάριστης των τεχνών.

Θα ανέβουμε στη σκηνή, λοιπόν, με τον Σαίξπηρ, ο οποίος ενέπνευσε αυτόν που γράφει τούτες τις γραμμές, κι εσύ θα ερμηνεύσεις τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Εμπρός, η αυλαία ανοίγει!

Αν δε θυμάσαι την πιο ανάλαφρη τρέλα, που
ο έρωτας σ' έβαλε να κάνεις, τότε δεν έχεις αγαπήσει

Ο έρωτας και η τρέλα πάνε μαζί, προπαντός στη νεό-τητα, όταν η απειρία προστίθεται σε μια εξιδανικευμένη άποψη της έννοιας του ζευγαριού.

Συχνά, οι ρομαντικές ταινίες και τα ρομαντικά μυθιστορήματα μεταδίδουν το μήνυμα ότι κάθε ειδύλλιο πρέπει να βιωθεί με τρόπο απόλυτο και παθιασμένο, γιατί, όπως έλεγε ο Πλάτωνας, «Δεν υπάρχει άνθρωπος ο οποίος, όσο δειλός και να είναι, να μην μπορεί να γίνει ήρωας από έρωτα».

Γι' αυτό, ένας κεραυνοβόλος έρωτας είναι ισχυρό ερέθισμα για την ύπαρξή μας, δεδομένου ότι αυτή καταλήγει πιο ηρωική και πιο λαμπερή. Από την άλλη μεριά, ο έρωτας είναι επίσης βάλσαμο, χάρη στις ευερ-γεσίες που μας αποφέρει:

- Ενίσχυση της αυτοεκτίμησης από το απλό γεγονός ότι αισθανόμαστε αγαπημένοι, αξιοθαύμαστοι και αξιόλογοι.
- Αύξηση της δημιουργικότητας γιατί δε θέλουμε να πάψουμε να εκπλήσσουμε τον άλλο.
- Μεγαλύτερη αντίσταση απέναντι στα προβλήματα της καθημερινότητας.

Ωστόσο, ο έρωτας είναι δίκικο μαχαίρι. Όπως αποδεικνύουν πολλές τραγωδίες του Σαίξπηρ, μια φλογισμένη καρδιά είναι επίσης μια πηγή μόνιμης οδύνης, πέρα από πυξίδα που μπορεί να μας οδηγήσει σε λάθος δρόμους.

Μια και μιλάμε για τρέλες, ας δούμε μερικές που ποτέ δε θα έπρεπε να κάνουμε από έρωτα:

- Να απαρνιόμαστε τις προτεραιότητές μας και τον τρόπο ύπαρξής μας.
- Να υποτάσσουμε όλη την ευτυχία μας στις φροντίδες που μας παρέχει άφθονα το αγαπημένο πρόσωπο.
- Να δημιουργούμε δεσμούς εξάρτησης, με τα συνακόλουθα αρνητικά συναισθήματα.
- Να σκεφτόμαστε ότι μπορούμε να ζήσουμε «με αέρα κι έρωτα».

Μάθημα πρώτο: δεν αρκεί να αγαπάμε. Για να ξέρουμε να ζούμε με ή για κάποιον, πρώτα χρειάζεται να μάθουμε να ζούμε για τον εαυτό μας.

Καλύτερα να είσαι βασιλιάς της σιωπής σου
παρά σκλάβος των λόγων σου

Κατά τη διάρκεια του φλερτ χρησιμοποιούμε χιλιάδες λέξεις για να γνωριστούμε με τον άλλο, για να τον καταλάβουμε, για να του εκφράσουμε τα αισθήματά μας, για να τον προκαλέσουμε, για να τον κάνουμε να χαμογελάσει, για να τον κολακέψουμε...

Το ζήτημα είναι τι κάνουμε αν η σχέση ευδοκιμήσει, όταν έχουμε δείξει τα καλύτερα χαρτιά μας και μας μένει απλώς να διηγούμαστε καθημερινές ασήμαντες ανεκδοτολογίες. Αρκεί αυτό για να γεμίζει τον χρόνο που μοιραζόμαστε με το αγαπημένο πρόσωπο;

Ίσως ναι, όταν γυρίζουμε κατάκοποι από τη δουλειά, με ελάχιστο χρόνο και πολλή νύστα, όμως τι συμβαίνει τα Σαββατοκύριακα ή στις διακοπές;

Δε συμβαίνει τίποτα.

Πράγματι, δε χρειαζόμαστε ούτε καν μια τηλεόραση να γεμίζει με ηχητική επένδυση θορύβου το σαλόνι μας για να αισθανόμαστε άνετα. Υπάρχει κάτι άλλο, πολύ πολυτιμότερο, να μοιραζόμαστε ως ζευγάρι όταν δεν έχουμε κάτι καινούριο να πούμε: η σιωπή.

Ένα σύμπτωμα καλής υγείας στα ζευγάρια είναι το να μπορούν και τα δύο μέλη να μοιράζονται την απουσία ήχων, είτε διαβάζοντας βιβλία είτε χαζεύοντας το ηλιοβασίλεμα από το παράθυρο.

Το ότι η σιωπή μπορεί να είναι όμορφη και επι-πλέον να μοιράζεται το απέδειξε ο Τζον Κέιτζ με το έργο του 4'33'', ένα μουσικό κομμάτι τεσσάρων λεπτών και τριάντα τριών δευτερολέπτων καθαρής σιωπής, έργο για ορχήστρα σε μεγάλες αίθουσες.

Στην πρεμιέρα, το κοινό έμεινε κατάπληκτο με το κομμάτι αυτό, όπου οι μεν μουσικοί δεν κινούνταν, ο δε μαέστρος παρέμενε ακίνητος να κρατάει την μπαγκέτα, προσέχοντας μόνο το ρολόι, ώσπου, μόλις πέρασαν τέσσερα λεπτά και τριάντα τρία δευτερόλεπτα, σήκωσε την μπαγκέτα και κατέβασε το κεφάλι για να δεχτεί τα χειροκροτήματα.

Οι θεατές φάνηκαν συγκινημένοι, ίσως γιατί δεν είμαστε συνηθισμένοι να αγκαλιάζουμε τη σιωπή, μια ρομαντική ηχητική μπάντα, ιδανική για να μοιραζόμαστε την οικειότητα ως ζευγάρι.